

ADVAITA EN KWANTUMFYSICA (4)

Uit de diverse conclusies van de kwantumfysica komt er een nadrukkelijk naar voren: er kan niet met zekerheid gezegd worden dat een verschijnsel zich steeds op die en die wijze zal voordoen. Met andere woorden de ogenschijnlijke zekerheid besloten in de wetten van Newton is een niet bestaande zekerheid. Deze zekerheid was ontstaan en ontstaat nog uit de beperktheid van de zintuiglijke waarneming. De vaststelling door de kwantumfysica van deze impliciete onzekerheid heeft tot gevolg dat ook elk idee van weten en wetenschap losgelaten moet worden en herleidt het begrip wetenschap tot niet meer – en ook niet minder – dan ervaringskunde gebaseerd op een strikt logische en objectieve methodiek. Dit blijkt ook het standpunt te zijn van de Dalai Lama in zijn publicatie 'Het universum in een enkel atoom '(ondertitel : waar wetenschap en spiritualiteit elkaar raken).

Elk weten is bijgevolg geen weten, maar louter en alleen dat wat ervaren wordt, ervaringskunde. Maar de wijze waarop iets ervaren wordt, verschilt van individu tot individu. Mijn ervaren van een verschijnsel is niet uw ervaren van hetzelfde verschijnsel.

De waarnemer beïnvloedt door diens waarnemen dat wat waargenomen wordt (zie Advaita en Kwantumfysica (1)). Noodzakelijkerwijze kunnen twee of meerdere waarnemers door ieders verschillend standpunt niet volledig hetzelfde waarnemen, laat staan dat zij tegelijkertijd zouden waarnemen in een uitgesteld keuze experiment met een tegengestelde keuze. Er dienen zich dus evenveel werkelijkheden aan als er waarnemers zijn, hoewel er een grote mate van overeenstemming kan bestaan, maar nimmer een volledige.

Hieruit moet geconcludeerd worden dat er vanuit de door ons ervaren wereld, geen uitspraak gedaan kan worden omtrent het bestaan van een objectieve werkelijkheid.

Dit zou gemakkelijk tot een nihilistische opvatting over het bestaan kunnen leiden, ware het niet dat de rishi's (schouwende wijzen) reeds duizenden jaren zonder beschikking over enig gesofisticeerd instrumentarium tot conclusies zijn gekomen, die eerst recentelijk 'wetenschappelijk' bevestigd konden worden, namelijk het ontbreken van de objectieve werkelijkheid van de waargenomen verschijnselen. Hoe konden de rishi's deze 'wetenschap' (in)zien, ervaren? Is er een objectieve werkelijkheid achter de relatieve werkelijkheid van de zintuigen? Bevat het bewustzijn een dimensie die niet door de zintuigen ervaren kan worden? Wordt deze dimensie, deze werkelijkheid misschien ervaren door een volledig verzinken, versmelten met een inzijn in de oergrond, die oergrond van waaruit alle relatieve werkelijkheden, dat wat verschijnt, oprijzen?

“.....door de rusteloze geest te verstillen tot helderheid.....aldus, onthult Shiva Zichzelf natuurlijkerwijze als het enig eeuwig Zijn-Bewustzijn-Zaligheid , de absolute essentie van het wezen van de vereerder.” (vers 14 de Essentie van Ribhu Gita). Shiva is een metafoor voor de oergrond. Zijn-Bewustzijn-Zaligheid zijn de drie aspecten waarin die oergrond en dus de essentie van zichzelf ervaren kan worden door verstilling van de geest. Volgens deze Advaita- en andere bronnen is er een weg tot het ervaren een objectieve werkelijkheid, de oergrond.